

«Ο φαρμακοποιός και ο χωριάτης»

Πριν από αρκετά χρόνια βρέθηκα στο Νανσί, σ' ένα πάρκο ψυχαγωγίας που συνδύαζε στοιχεία παγκοσμιοποιημένου λούνα παρκ και λαϊκού πανηγυριού. Σε μια γωνιά υπήρχε ένας μπερντές κουκλοθεάτρου, εντελώς παραδοσιακός, ξέρετε, με παραθυράκι, με κούκλες που φοράνε στα χέρια. Ο Πολισινέλ, ο Γάλλος Καραγκιόζης περίπου, κρατούσε ρόπαλο και έδερνε έναν τοκογλύφο. Μετά ήρθαν οι ζαντάρμ και έδειραν τον ίδιο. Πάντως στο τέλος της παράστασης ο λαϊκός ήρωας ήταν χαρούμενος. Αν απομονώσουμε την υπόθεση του έργου του Επαμεινώνδα Π. Ευθυμιάδη, θα τη βρούμε τόσο απλοϊκή όσο η πιο πάνω κουκλοϊστορία. Ένας χωριάτης θυμώνει πολύ μ' ένα φαρμακοποιό που του πουλάει πανάκριβα κάποια χάπια και τον ξυλοφορτώνει, μετά έρχεται η σειρά του «να πάθει από το σύστημα», αστυνομία, δικηγόρους, δικαστές.

Όμως σαφώς και δεν μπορούμε να απομονώσουμε την υπόθεση, καθώς τα όσα θα παραβλέπαμε είναι τα σημαντικότερα. Το κείμενο του Επαμεινώνδα Π. Ευθυμιάδη, που τυχαίως βρέθηκε σ' ένα παλαισιωλείο της Κρήτης, μετέθεσε προς τα πίσω την απαρχή της ιστορίας του κυπριακού θεάτρου. Αν και λίγες είναι οι πληροφορίες που συλλέχτηκαν, από τον Γιάννη Κατσούρη κυρίως, για το πρόσωπο του συγγραφέα, το κείμενο δηλώνει άπειρο δημιουργό, αλλά διαβασμένο αναγνώστη. Αντλώντας από το νεοελληνικό θέατρο, ο Επ. Π. Ευθυμιάδης ακολουθεί τα πρότυπα του κωμειδυλλίου. Αντλώντας από το αρχαίο δράμα, εντάσσει στο κείμενό του χορό, δύο μάλιστα χορούς, των χωριατών και των οινοποτών, εμπλουτίζοντας την όντως ναΐφ κύρια γραμμή. Εξάλλου, ενδιαφέρον παρουσιάζει το γλωσσικό μείγμα, με σαφή όμως ταξική κατανομή των γλωσσικών στοιχείων, όπου η διάλεκτος χρησιμοποιείται εναλλάξ με την καθαρεύουσα και η κοινή δημοτική με εμβόλιμα αγγλικά και τουρκικά στοιχεία. Τα

ΘΕΑΤΡΟ
ΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ

ετερόκλητα δραματουργικά και γλωσσικά στοιχεία αποτελούν τη συμπαθή ιδιαιτερότητα του έργου. Ο σκηνοθέτης της παραγωγής της ΕΘΑΑ Άδωνις Φλωρίδης δεν είχε ψευδαισθήσεις για την απλοϊκότητα της υπόθεσης, προτίμησε όμως να τη δει ως αθωότητα. Επίσης διείδε στο κείμενο ποικίλες πηγές «συμπαθητικότητας» της παράστασης που ανέβαζε. Παραδείγματος χάριν, το κεντρικό πρόσωπο, ο Μανώλης ο χωριάτης, μέσα από το σχήμα απατήθηκε-εκδικήθηκε-κινδύνεψε-δικαιώθηκε κερδίζει τις συμπάθειες, όπως ένας ήρωας της Κομέντια ντελ Άρτε, όπως ο κούκλος Πολισινέλ. Συν η κυπριακή διάλεκτος που χρησιμοποιεί. Συν η αναμφισβήτητη και δοκιμασμένη συμπαθητικότητα του Κώστα Βήχα, που μπορεί να μην ακούσε στον καλοκαιρινό Αριστοφάνη της ΕΘΑΑ, αλλά σίγουρα έφτανε και περίσσευε στον «Χωριάτη». Ήταν και η γλωσσική ποικιλία του κειμένου που αξιοποιήθηκε, κυρίως, από τον Λιομήδη Κουφτερό, την Ηλιάνα Κάκουρα και τον Θανάση Ιωάννου. Ήταν και τα «χορικά» που έντυναν τη γύμνια της πλοκής (μουσική Νίκου Βήχα, χορογραφίες Χλόης Μελίδου). Ήταν και οι αναφορές στη Λεμεσό ως χώρο δράσης. Ήταν και τα κοστούμεια του Εδουάρδου Γεωργίου με τη χιουμοριστική υπερβολή τους. Καλές σχέσεις με τους θεατές του αναζητούσε ο σκηνοθέτης και δεν δίστασε να ανεβάσει ψηλότερα το επίπεδο της οικειότητας λίγο πριν από το φινάλε, εμφανιζόμενος και ο ίδιος στον ρόλο του Τούρκου ζαπτιέ.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ